

Quan l'èxit col·lapsa: repensar la mobilitat a la Cerdanya

Quan l'èxit col·lapsa: repensar la mobilitat a la Cerdanya *Autor/a: Diaridelaneu*

Aquest Nadal al Pirineu ha estat, sense cap dubte, un èxit rotund. La neu no ha fallat i l'afluència de visitants ha estat espectacular. Estacions d'esquí plenes a vessar, escoles d'esquí treballant a ple rendiment, botigues de lloguer i reparació sense parar, hotels al límit de la capacitat i restaurants completament plens. Passejar cada tarda pels carrers comercials de Puigcerdà era una alegria: ambient, gent, llums, compres i una sensació d'alegria que feia goig. El centre comercial estava viu com poques vegades l'he vist.

Però, com sovint passa, l'èxit també té una cara menys amable. Les cues interminables de cotxes per entrar i sortir de Puigcerdà, tant a la tarda com als matins i migdies per pujar o baixar de les estacions d'esquí, s'han convertit en una estampa habitual. No és un problema nou: ja fa dos o tres estius i diverses Setmanes Santes que el patim. Cada cop hi ha més vehicles, però les carreteres continuen sent les mateixes. I tots hem sentit les mateixes queixes: **“massa gent”, “massa cases”, “això no pot seguir així”**. Però queixar-se no resol res.

Solucions fàcils no n'hi ha. Tampoc crec que la resposta passi per desdoblar carreteres: ni és viable econòmicament (vull suposar...) ni tampoc massa desitjable des del punt de vista paisatgístic. Cap vall del Pirineu no ha de

perdre la seva essència per culpa del ciment o el paviment. Ara bé, sí que hi ha alternatives que val la pena explorar seriosament.

Tren aturat a La Molina, en una imatge d'arxiu (Foto: arxiu)

Una d'elles seria apostar decididament pel transport públic. Imaginem uns trens llançadora entre Puigcerdà, Alp i La Molina, amb una freqüència cada 20 minuts en períodes punta (Nadal, febrer, Setmana Santa...). Podria reduir de manera significativa el trànsit privat. I ja no parlem dels dies que neva, sobretot quan recordem el tema de la collada de Toses el passat 26 i 27 de desembre, és clar que en aquest cas el servei llançadora hauria de funcionar, també, entre Ripoll, Ribes i la Molina.

Ja sé què diran alguns: que si la línia R3 ja funciona malament amb només uns quants trens al dia, que si la coordinació amb Rodalies seria complicada, que si el cost seria elevat. Tot això és cert, però també ho és que quan hi ha voluntat política, els projectes avancen.

A més, aquesta proposta es podria complementar amb el Bus Blanc de la Cerdanya per cobrir els trajectes finals, com ara entre l'estació de tren de La Molina i l'estació d'esquí. I, per què no somiar una mica més? Recuperar algun dia el telecabin que connectava Pista Llarga amb l'estació de tren seria un pas endavant extraordinari.

El bus blanc de la Cerdanya en una imatge d'arxiu (Foto: IST)

El dia que a la Cerdanya es faci realitat un projecte d'aquest tipus, la projecció de Puigcerdà com a destinació d'hivern, de neu fàcil, funcional, viable i sostenible... serà d'un nivell gairebé suís. No és exagerar. Estem parlant de qualitat de vida, de sostenibilitat i d'eficiència, tot això que tant sovint en parlen/en parlem tots plegats.

Acabar amb les cues no és impossible i ens faria guanyar un model de turisme més agradable. Si per mi fos, hauria de ser una prioritat a resoldre en els propers anys. I sí, potser és egoista, però a mi m'aniria molt i molt bé. I estic convençut que a molts veïns de Puigcerdà també, tant de primera com de segona residència, així com als esquiadors que s'allotgen als hotels de la zona.

Si volem seguir celebrant Nadals, febrers o Setmanes Santes d'èxit, també hem d'aprendre a gestionar-los millor, **si no es vol morir d'èxit**, qüestió que darrerament també he escoltat més d'una vegada.